

РЕШЕНИЕ

№ 4704

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **10639** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.46, ал.5 от Закона за общинската собственост (ЗОбС).
Образувано е по жалба от Д. Д. Г., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. В. В., срещу заповед № РКС22-РД09-837/14.11.2022 г., издадена от кмета на район „К. село“ на Столична община (СО). С нея на основание чл.46, ал.1, т.7 от ЗОбС и чл.33, ал.1, т.6 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) е прекратено наемното правоотношение, възникнало от заповед № ЖН-04-9/13.07.2016 г. на кмета на район „К. село“ на СО за настаняване на Д. Д. Г. и четиричленното ѝ семейство (заедно с Л. П. Г. – съпруг, П. Л. Г. – дъщеря и Д. Л. Г. – син) и сключен договор за наем от 31.08.2016 г. за отдаване под наем на общинско жилище с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0. С жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и необоснована, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяната ѝ. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – кметът на район „К. село“ на Столична община в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юр.О. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения срок за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Със заповед № ЖН-04-9/13.07.2016 г. на кмета на район „К. село” на СО семейството на Д. Д. Г. е настанено в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 и състоящо се от две стаи, дневна, кухня и сервизни помещения. Въз основа на настанителната заповед е сключен договор за наем от 31.08.2016 г.

След направена проверка от комисия по чл.10, ал.1 от НРУУРОЖТСО в имотния регистър на Агенция по вписванията е установено, че дъщерята на Д. Д. Г. - П. Л. Г. и синът ѝ Д. Л. Г. притежават собствено жилище с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес]0 със застроена площ от 80,30 кв.м. Съставен е протокол № 83 от 20.10.2022 г. С оглед на това е прието, че настанените в общинското жилище лица не отговарят на условията на чл.5, ал.2, т.2 от НРУУРОЖТСО.

Към преписката са приложени справки от службата по вписванията, от които се установява, че на 16.07.2021 г. в качеството си на собственици В. Д. Г. и Л. П. Г. са дарили на П. Л. Г. с ЕГН [ЕГН] и Д. Л. Г. с ЕГН [ЕГН] собствения си имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с площ от 80,30 кв.м и с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес]0. Имотът е прехвърлен с правото на ползване от В. Д. Г.. Установява се също, че на 29.08.2022 г. е вписана искова молба с правно основание – оспорване на дарение, заведена от Д. П. Г. срещу Д. Д. Г., Л. П. Г., П. Л. Г. и Д. Л. Г..

При така установеното е издадена и оспорената в настоящото производство заповед № РКС22-РД09-837/14.11.2022 г. на кмета на район „К. село” на СО, с която на основание чл.46, ал.1, т.7 от ЗОБС и чл.33, ал.1, т.6 и ал.2 от НРУУРОЖТСО е прекратено наемното правоотношение на Д. Д. Г. и членовете на нейното семейство.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган - кметът на район „К. село” на СО, който е и издател на настанителната заповед, съгласно чл.46, ал.2, изр.1 от ЗОБС във вр. чл.33, ал.2 от НРУУРОЖТСО. Според чл.19, ал.1 от НРУУРОЖТСО, настаняването се извършва със заповед от кмета на района по местонахождение на жилището. В случая, имотът се намира в район „К. село”, с оглед на което, както да издаде настанителната, така и да издаде оспорената заповед е именно кметът на район „К. село” на Столична община.

Заповедта е постановена в законоустановената писмена форма, като са посочени фактическите и правните основания за издаването ѝ.

При постановяването на акта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е издадена и при наличието на материалноправните предпоставки, обуславящи законосъобразността на заповедта за прекратяване на правоотношение за наем на общинско жилище, а именно: 1.имотът да е общинска собственост и 2. да е налице някое от алтернативно

уредените в чл.46, ал.1 от ЗОБС основания за прекратяване на правоотношението. Наличието на тези две предпоставки поражда правомощието по чл.46, ал.2 от ЗОБС на издателя на настанителната заповед да прекрати наемното правоотношение. В тази хипотеза административният орган действа при условията на обвързана компетентност и не разполага с възможността да прецени дали да прекрати правоотношението.

По делото не се спори, че е налице първата посочена предпоставка. По делото е представен Акт за частна общинска собственост № 1532 от 17.03.2010 г. Спорът между страните е относно съществуването на основанието по чл.46, ал.1, т.7 от ЗОБС и чл.5, ал.2, т.2 от НРУУРОЖСО за издаването на оспорената заповед. Разпоредбите на чл.46, ал.1, т.7 от ЗОС и чл.33, ал.1, т.6 от НРУУРОЖСО обвързват правомощието за прекратяване на наемното правоотношение с отпадане на условията за настаняване на наемателя в общинско жилище. За да бъдат приложими цитираните правни норми, следва да са настъпили такива изменения в обстоятелствата, обусловили настаняването в общинското жилище, които вече изключват наемателя от категорията на лицата, отговарящи на условията за настаняване в тях.

Условията за настаняване в общинско жилище са регламентирани в нормата на чл.5, ал.2 от Наредбата, като според чл.5, ал.2, т.6 едно от условията за настаняване в общинско жилище е лицата да не притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици в Република България. От доказателствата, приети по делото, се установява, че съпругът на жалбоподателката – Л. П. Г. е притежавал в условията на съсобственост жилище на територията на СО, което с договор за дарение е прехвърлил на децата си П. Л. Г. и синът ѝ Д. Л. Г., също наематели на общинското жилище. И тъй като всички наематели на общинското жилище следва да отговарят кумулативно на условията, предвидени в чл.5, ал.2 от Наредбата, след като е отпаднало условието по т.2 от посочения текст, те са престанали да отговарят на условията за настаняване в общинско жилище.

Неоснователни са доводите на жалбоподателите относно невъзможността за настаняването им в притежаваното от тях жилище, тъй като изискването на закона е формално. След като липсва едно от условията за ползване на общинско жилище (това по чл.5, ал.2, т.2 от Наредбата), е налице основанието за издаването на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение на Д. Г..

По изложените съображения жалбата срещу заповед № РКС22-РД09-837/14.11.2022 г. на кмета на район „К. село“ на СО като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Г. срещу заповед № РКС22-РД09-837/14.11.2022 г. на кмета на район „К. село“ на Столична община.

ОСЪЖДА Д. Д. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: